

Arrest

nr. 175 429 van 28 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U bent een sjiitische moslim afkomstig uit al-Zubayr, Basra. U woonde in de wijk al-Askari en werkte als taxichauffeur in Basra en omgeving.

U verklaarde dat uw vader sinds 2012 aanhanger was van de sjiitische geestelijke Mahmud al-Hasani al-Sarkhi. Al-Sarkhi is tegen de regering en de verschillende machthebbende partijen gekant, alsook tegen Iran. Zijn bedoeling zou zijn om de plaats in te nemen van ayatollah al-Sistani en leider te worden van de sjiieten. Uw vader ging naar geheime bijeenkomsten in Kerbala, Najaf en Basra.

Op 1 augustus 2015 kwam een groep gewapende mannen naar uw ouderlijke woning. U was op dat moment aan het werk als taxichauffeur. Uw vader en uw broer Hussein werden meegenomen. Sindsdien hebt u niets meer vernomen van uw vader en uw broer. Uw moeder belde u op om te zeggen dat er een probleem was en dat u niet naar huis mocht komen. Ze beloofde later meer uitleg te geven. U

ging naar een vriend, B.R., die op een boerderij in de buurt van al-Zubayr woont. U nam contact op met uw moeder om te vragen wat er gebeurd was. Uw moeder zei dat ze u 's nachts ging terugbellen. Toen ze u terugbelde, heeft ze u uitgelegd dat uw vader bij de beweging van al-Sarkhi behoorde, wat u voordien niet wist. De volgende dag, op 2 augustus 2015, belde uw moeder u opnieuw op en ze zei dat mensen in zwarte kleding en met overheidswagens, langs gekomen waren om naar u te vragen. Ze vroeg u uw gsm uit te leggen en haar te contacteren via de gsm van uw vriend. U deed dit en toen vertelde uw moeder dat ze naar het huis van uw opa ging vertrekken. Tijdens jullie volgende telefoongesprek, vertelde ze meer over de activiteiten van uw vader, namelijk dat hij naar geheime bijeenkomsten ging. Nadat in 2014 het hoofdkwartier van al-Sarkhi in Kerbala aangevallen werd en zijn woning opgeblazen werd, werden de bijeenkomsten voortgezet op geheime locaties, onder andere in een sjiiitische moskee (Husseiniya) in Basra die aan al-Sarkhi toebehoorde. Uw moeder adviseerde u het land te verlaten. U vermoedde dat de personen die uw vader en broer ontvoerd hadden, u ook zullen vervolgen, omdat uw vader aanhanger was van al-Sarkhi. U vroeg uw moeder om uw paspoort en uw spullen te gaan halen in jullie woning, en mee te nemen naar het huis van uw opa. Uw vriend ging vervolgens uw spullen ophalen. U verkocht uw wagen aan uw vriend en regelde uw vertrek. Op 5 augustus 2015 verliet u Irak via de luchthaven van Basra. U vloog naar Istanboel. Toen u in Turkije was, diende uw moeder klacht in bij de politie over de ontvoering van uw vader en broer. Vanuit Turkije reisde u via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland door, tot u België bereikte op 4 september 2015. Op 10 september 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, afgeleverd op 7 mei 2013 te Basra; uw origineel nationaliteitsbewijs, afgeleverd op 27 mei 2014 te Basra; uw origineel rijbewijs, afgeleverd op 30 juni 2014 te Basra; een onvolledige kopie van de eerste pagina van uw paspoort, afgeleverd op 2 juli 2014 te Basra; een kopie van de bewonerskaart en een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader; een kopie van de identiteitskaart van uw moeder; drie foto's van uw moeder; een foto van uw broer; een kopie van een proces-verbaal en een kopie van een schrijven van de onderzoeksrechter.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, omdat u gezocht werd door dezelfde personen die uw vader en broer ontvoerd of gearresteerd hebben. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst werd vastgesteld dat uw verklaringen over de ontvoering van uw vader en uw broer en de daaropvolgende gebeurtenissen erg vaag waren. U bleek niet op de hoogte te zijn van een heel aantal zaken, die de kern van uw asielrelaas betreffen. Zo wist u erg weinig te vertellen over de personen die uw vader en broer hadden meegenomen. U kon enkel zeggen dat ze met vijf geblindeerde regeringswagens naar jullie buurt kwamen, dat ze zwarte kledij aanhadden en gemaskerd waren (CGVS gehoorverslag, pg 13 en pg 15). U had geen enkel idee van het aantal personen, dat bij jullie thuis binnen gevallen was (CGVS, pg 13), hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u frequent telefonisch contact had met uw moeder na de ontvoering, zodat redelijkerwijs van u zou mogen verwacht worden dat u meer details kan verstrekken, ook al was u zelf niet thuis op dat ogenblik (CGVS, pg 9 en 10). U wist niet tot welke groepering de daders behoorden (CGVS, pg 13). Ze konden volgens u behoren tot de regering of tot de partijen. U baseerde zich hiertoe op het feit dat ze in het zwart gekleed waren (CGVS, pg 13). U kon niet zeggen of uw vader en broer gearresteerd waren of echt ontvoerd (CGVS, pg 14). U wist niet of er in dezelfde periode nog andere aanhangers van al-Sarkhi opgepakt werden en beperkte zich tot de erg vage verklaring dat er veel algemene arrestaties waren, van mensen die in een gewapende groep zitten of van mensen van al-Sarkhi (CGVS, pg 14). U bleek ook niet op de hoogte te zijn van de stand van zaken in het onderzoek naar de ontvoering. U vertelde dat uw moeder op 20 augustus 2015 een klacht indiende bij de politie en ter staving legde u een kopie van een proces-verbaal en een schrijven van de onderzoeksrechter voor. U wist echter niet of de onderzoeksrechter tot een rechtbank behoorde en verklaarde dat u dat niet wist, dat het kon dat hij in het politiekantoor zat of in de rechtbank, en dat u al in Turkije zat toen de klacht werd ingediend (CGVS, pg 14). U wist evenmin of er na het indienen van de klacht nog iets gebeurd was in het kader van het onderzoek en u hebt er zelfs niet naar geïnformeerd bij uw moeder (CGVS, pg 15). U weet dit aan het feit dat uw moeder oud en ziek is (CGVS, pg 15). Nochtans bleek uit uw voorgaande verklaringen zeker niet dat het voor u moeilijk was om met uw moeder te spreken over dergelijke zaken, omwille van haar leeftijd en medische toestand. Het was in tegendeel telkens uw moeder die u vertelde over de ontvoering, over het feit dat uw vader aanhanger was van al-Sarkhi, over het feit dat ze terug gekomen waren om u te zoeken en het was uw moeder die u aanraadde het land te verlaten (CGVS, pg 9 en 10). U verklaarde ook dat u momenteel nog steeds contact onderhoudt met uw moeder (CGVS, pg 4). Ten slotte wist u niet of u nog

gezocht wordt. U kon enkel zeggen dat u het niet wist en dat uw moeder vertrokken is naar het huis van uw opa (CGVS, pg 16). Toen u gevraagd werd of u dan niet geïnformeerd had bij mensen uit de buurt, zei u dat u uw gsm hebt weggegooid. Het kan echter voor u niet bijzonder moeilijk zijn om via uw moeder of zus, of vrienden, terug contact op te nemen met mensen die kunnen weten of de vervolgers nog terug gekomen zijn naar uw ouderlijke woning om u te zoeken. Al deze onwetendheden en het opvallend gebrek aan interesse in uw problemen, ondermijnen in zeer ernstige mate uw geloofwaardigheid.

Naast deze onwetendheden en het gebrek aan interesse, waren uw verklaringen ook op enkele punten tegenstrijdig met de verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Toen u bij de DVZ gevraagd werd of u persoonlijk bedreigd werd, antwoordde u ontkennend en zei u dat u nooit bedreigd werd (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Het is bevreemdend dat u niet vermeldde dat de vervolgers de dag na de ontvoering terug gekomen waren om u te zoeken, zeker omdat u uitdrukkelijk gevraagd werd of u persoonlijk bedreigd werd. Hiermee geconfronteerd, zei u dat u het niet verteld had, omdat u een samenvatting moest geven (CGVS, pg 17). Deze verklaring kan niet overtuigen, aangezien het feit dat de vervolgers ook naar u persoonlijk op zoek waren, essentieel is binnen uw asielrelaas, waardoor van u mag verwacht worden dat u dit in uw samenvatting zou opnemen. Uw uitleg verklaart bovendien niet waarom u zei dat u niet persoonlijk bedreigd werd. Overigens blijkt niet uit de vragenlijst, dat er bijzonder weinig tijd was, aangezien de ambtenaar kennelijk nog de tijd had om zelf meerdere vragen te stellen, nadat u een overzicht gaf van de elementen die tot uw vlucht geleid hadden. U legde ook tegenstrijdige verklaringen af over de vervolging van Mahmud al-Hasani al-Sarkhi. Bij de DVZ had u verklaard dat u denkt dat uw vader door mensen van de regering ontvoerd werd en meteen daarna zei u dat al-Sarkhi en zijn aanhangers gezocht worden en dat er een aanhoudingsbevel voor hen is. Tijdens het gehoor op het CGVS zei u dan weer dat al-Sarkhi opgepakt werd in 2014 en sindsdien niet meer actief was (CGVS, pg 11). U zei dat u niet wist of er een aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd tegen al-Sarkhi (CGVS, pg 18). U kon geen verklaring geven voor deze ongerijmdheid en hield het erop dat u niets gezegd had over een aanhoudingsbevel bij de DVZ en dat het een fout betreft (CGVS, pg 18). Er is nochtans geen enkel reden om aan te nemen dat er zaken werden toegevoegd aan uw verklaringen bij de DVZ. Bovendien kreeg u bij aanvang van het gehoor de kans om opmerkingen te geven over het eerste interview bij de DVZ en u maakte geen melding van deze fout die door de DVZ zou gemaakt zijn (CGVS pg 2). Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Aangaande de kopie van het proces-verbaal en de kopie van het document van de onderzoeksrechter, dient nog opgemerkt te worden dat u enkel twee kopieën voorlegde, geen originele documenten, waardoor deze weinig bewijswaarde hebben. Bovendien kan aan documenten slechts bewijswaarde toegeschreven worden, indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan uw dossier blijkt dat de bewijswaarde van Irakese documenten erg gering is, gelet op de wijdverspreide fraude. Zowat elk document kan tegen betaling verkregen worden. Hierdoor kunnen de kopieën die u voorlegde van een proces-verbaal en een schrijven van de onderzoeksrechter, niet volstaan om uw geloofwaardigheid te herstellen.

De overige documenten die u voorlegde roepen eveneens vragen op. Zo legde u een kopie voor van de bewonerskaart van uw vader. Op de kopie is echter te zien dat er een stuk van een stempel over de foto loopt, die niet doorloopt op het document. Toen u hiermee geconfronteerd werd, zei u dat u begrijpt dat het vragen oproept, maar dat u geen andere documenten van uw vader had, behalve diegene die u voorgelegd had. U kon geen enkele verklaring geven voor de vastgestelde anomalie. Op de kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader, werden strepen getrokken, die volgens u misschien een handtekening waren (CGVS, pg 8). De kopie van de identiteitskaart van uw moeder was van erg slechte kwaliteit en niet goed leesbaar. Uw identiteitskaart bleek in erbarmelijke staat te zijn. Uw verklaring hiervoor was dat de kaart oud was (CGVS, pg 7). Nochtans wordt als afgiftedatum 7 mei 2013 vermeld. Het lijkt ook weinig overtuigend dat u, die verklaarde als taxi-chauffeur te hebben gewerkt tot aan uw vertrek uit uw land (CGVS, pg 5), met een dergelijke identiteitskaart nog in staat was om u te identificeren in Irak. Uw nationaliteitsbewijs bevatte een foto waarbij de stempel op het document niet doorloopt op de foto en bleek een 'failed document' te zijn. Uw verklaring was dat het document wat versleten was en dat ze de foto erop plakten en in het rood de vermelding 'failed document' aanbrachten. U zou het initieel document in 2010 gekregen hebben (CGVS, pg 7). Als afgiftedatum wordt 27 mei 2014 vermeld, en ook op de kaft wordt het jaartal 2014 vermeld, zodat het zeer vreemd lijkt dat u het document in 2010 zou ontvangen hebben. Gezien deze bevindingen en het feit dat er tal van frauduleuze Irakese documenten in omloop zijn, kan er erg weinig tot geen bewijswaarde gehecht worden aan de door u voorgelegde documenten. Het feit dat u uw origineel paspoort niet voorlegde, doet eveneens twijfels rijzen. Uw verklaring hiervoor kon geenszins overtuigen. U stelde dat uw paspoort in uw reistas zat, die bij het oversteken van de zee, weggegooid werd door de smokkelaar (CGVS, pg 7). U liet uw paspoort, een erg belangrijk document, gewoon in een broek zitten

die u in uw tas stak, terwijl u uw geld en gsm in een plastic zakje stak, dat u dicht plakte en in uw zakken stak (CGVS, pg 7). Het lijkt weinig waarschijnlijk dat u zo onvoorzichtig zou omspringen met uw paspoort, terwijl u er duidelijk wel over nagedacht had hoe u uw gsm en geld veilig aan de overkant kon krijgen. Dit doet vermoeden dat u uw origineel paspoort achterhoudt om gegevens, zoals bijvoorbeeld een andere uitreisdatum dan deze die u aangaf of een verblijf in een derde land, te verbergen voor het CGVS. Het achterhouden van uw paspoort, tast verder uw algehele geloofwaardigheid aan. Wat de foto's van uw moeder en de foto van uw broer betreft, wordt volledigheidshalve opgemerkt dat deze foto's uw vluchtrelaas niet kunnen aantonen. U zei zelf dat u de foto's van uw moeder enkel meebracht om te tonen dat zij ziek is (CGVS, pg 8), wat op zich door het CGVS niet betwist wordt.

Gelet op al de bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de ontvoering of arrestatie van uw vader en uw broer en dat u hetzelfde lot vreest te ondergaan in Irak, omdat uw vader aanhanger zou geweest zijn van Mahmud al-Hasani al-Sarkhi. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde, werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen

militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasiriya (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Verzoeker wijst erop dat hij alle informatie in verband met de ontvoering van zijn vader en broer heeft vernomen via zijn moeder en dat hij bij de ontvoering niet aanwezig was en dus niet op de hoogte is van de details. Volgens verzoeker betreffen die geen elementen die raken aan de kern van zijn asielrelaas en hield verweerder onvoldoende rekening met de gegevens die hij wel weet. Verder is verzoeker zeker dat het om een ontvoering gaat en niet om een arrestatie. Hij mocht noch van zijn vader, noch van zijn broer iets vernemen. Bij de inval werd driest te werk gegaan; er waren vijf wagens en het huis was volledig omsingeld. Bijgevolg kan het volgens hem niet om een "gewone" arrestatie gaan. Verweerders argument betreffende de kennis van de onderzoeksrechter is volgens verzoeker kort door de bocht: *"Verzoeker is niet op de hoogte welke onderzoeksrechter er werd voor de zaak van vader / broer van verzoeker werd aangesteld. Evenmin is verzoeker ervan op de hoogte of een onderzoeksrechter bij de rechtbank behoort. Dit is echter niet zo uitzonderlijk, nu er van een gewone burger kan verwacht worden dat hij op de hoogte is van justitiële apparaat."* Tevens wijst hij erop dat zijn moeder een oude vrouw is, die wegens medische problemen een ganse dag thuis op bed zit, alsook dat hij zijn GSM heeft weggegooid waardoor hij andere mensen niet meer kan bereiken.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij dacht dat met "persoonlijke dreiging/bedreiging" op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een effectieve dreigbrief werd bedoeld, die hij niet heeft ontvangen zoals hij bij de DVZ heeft vermeld. De vervolgers zijn nog teruggekomen om verzoeker te traceren. Hij

wou dit bij de DVZ vertellen, maar mocht enkel een samenvatting geven. Hij meent dat het bijgevolg niet om tegenstrijdige verklaringen gaat, maar om verklaringen die in dezelfde lijn liggen. Tevens stelt verzoeker dat er vermoedelijk tegen Al Sarkhi, net als tegen andere milities, een aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd, hetgeen verklaart waarom Al Sarkhi in 2014 werd opgepakt.

Verder stelt verzoeker dat hij de documenten heeft voorgelegd die hij heeft ontvangen en dat originele juridische documenten, net zoals in België, niet aan burgers worden meegegeven waardoor zijn moeder ook slechts een kopie heeft gekregen. Aangaande de bewonerskaart van zijn vader stelt verzoeker dat *“Waarschijnlijk heeft het één en het ander te maken met de slechte werking van de administratieve diensten in het Zuiden. Deze zijn allesbehalve goed en het is geen uitzondering dat er vaak “verkeerde documenten” worden afgeleverd.”* Betreffende zijn oude identiteitskaart voert verzoeker aan dat het argument dat hij zich als taxichauffeur in Irak niet meer zou kunnen identificeren, een louter vermoeden is en dat hij steeds zijn rijbewijs kon voorleggen bij een controle. Hij stelt dat liegen over zijn afkomst hem geen enkel voordeel zou kunnen opleveren en wijst erop dat door verweerder aan mensen uit Zuid-Irak al jaren geen subsidiaire bescherming meer wordt toegekend. Ook voor de woorden *“failed document”* op het nationaliteitsbewijs bestaat volgens verzoeker een logische verklaring: *“Toen verzoeker zijn paspoort aanvraag stond er een fout in de naam van verzoeker. Dit werd verbeterd door de autoriteiten en de naam O. werd aangepast naar I.. Ze hebben er dan maar een foto opgeplakt en dat erop geschreven? Het is zo dat de regering in Irak werkt. Verzoeker kan hiervoor niet opdraaien.”* Hij wijst erop dat hij zijn internationaal paspoort niet kon voorleggen omdat hij dit heeft verloren tijdens de reis. Hij stelt dat de zee oversteken een ware chaos is en enorm risicovol, hetgeen blijkt uit de media en de doden die er dagelijks vallen op de wilde zee. Hij meent dat hij geen enkele reden heeft om zijn origineel paspoort achter te houden.

Tevens voert verzoeker aan dat het voor hem onmogelijk is om de bescherming van de Iraakse autoriteiten in te roepen, die niet in staat zijn zichzelf te beschermen, noch om aan hem individuele bescherming te bieden. Bovendien is Al Sarkhi anti-regering en kan hij bijgevolg niet rekenen op de steun van de Iraakse overheid.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker wijst erop dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en aan het feit dat hij afkomstig is uit Basra. Hij meent dat verweerder onvoldoende rekening houdt *“met de aanwezige objectieve informatie die aantoont dat de situatie voor burgers in Zuid-Irak allesbehalve is.”* Volgens hem labelt UNHCR het conflict in Irak als een intern gewapend conflict waarbij de betrokken partijen zich schuldig maken aan mensenrechtenschendingen. Onder verwijzing naar een arrest van de Raad stelt verzoeker dat aangenomen kan worden dat UNHCR ook Zuid-Irak onveilig acht. Hij voert aan dat de veiligheidssituatie in Basra achteruit blijft gaan en verwijst dienaangaande naar een reeks rapporten en internetartikels. Tevens verwijst hij naar rapporten en internetartikels over de veiligheidssituatie in andere provincies van Zuid-Irak, waar er ook burgerslachtoffers vallen. Ten gevolge van de gewapende conflicten in het begin van 2014 sloegen honderdduizenden mensen op de vlucht vanuit Fallujah en Ramadi en worden andere provincies in Zuid-Irak, zoals Basra, overspoeld door IDP's. Hij stelt dat er vandaag 3.2 miljoen IDP's in Irak leven, waarvan 2.3 miljoen in Centraal- en Zuid-Irak. Verder voert hij aan dat het gewapend conflict ook humanitaire gevolgen heeft en wijst hij erop dat de grote meerderheid van de opvangmogelijkheden voor IDP's in het zuiden ondermaats is, dat er geen goede levensomstandigheden zijn en dat de toegang tot gezondheidszorg er extreem laag is. Onder verwijzing naar twee internetartikels stelt hij dat IS de controle heeft over de watertoevoer in de zuidelijke provincies en dat, gelet op de extreme temperaturen en de droogte, er een enorme humanitaire crisis dreigt.

Voorts merkt verzoeker op dat de veiligheidssituatie in heel Irak zodanig slecht en volatiel is dat elke beslissing dient te worden gebaseerd op zeer actuele informatie. De door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie dateert van december 2015, hetgeen volgens hem bezwaarlijk actueel kan worden genoemd. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad dienaangaande, die volgens hem naar analogie kan worden toegepast. Hij voegt toe dat tevens het risico op mensenwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet hoog is daar de broodnodige humanitaire hulp heel beperkt blijft. *“De interpretatie van verweerder van de subsidiaire beschermingsstatus is te beperkt. Verweerder focust zich op de aanwezigheid van een*

aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerster verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit."

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een bundel met 27 stukken.

Per drager brengt verweerder op 2 september 2016 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7): de COI Focus *"Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak"* van 4 augustus 2016 en de COI Focus *"Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer"* van 12 juli 2016.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat zijn vader en broer werden meegenomen na een inval in het ouderlijk huis door een groep gewapende mannen, waarna hij van zijn moeder vernam dat zijn vader tot de beweging van Al Sarkhi behoorde. Verzoeker vermoedt dat de personen die zijn vader en broer hebben meegenomen, ook hem zullen vervolgen omdat zijn vader aanhanger was van Al Sarkhi. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn verklaringen over de ontvoering van zijn vader en broer en over de daaropvolgende gebeurtenissen vaag waren, (ii) zijn verklaringen op het CGVS tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen op de DVZ, (iii) weinig bewijswaarde kan worden toegekend aan de neergelegde kopie van het proces-verbaal en van het document van de onderzoeksrechter daar dit slechts kopieën betreffen en uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat valse, Iraakse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) kunnen worden verkregen, en (iv) betreffende de overige neergelegde documenten een reeks anomalieën werden vastgesteld die de bewijswaarde ervan teniet doen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij de informatie betreffende de ontvoering van zijn vader en zijn broer via zijn moeder heeft vernomen en dat hij zelf niet aanwezig was bij deze ontvoering, alsook meent dat deze elementen niet raken aan de kern van zijn asielrelaas, dient erop gewezen dat uit een lezing van het gehoorverslag duidelijk blijkt dat de ontvoering van zijn vader en zijn broer wel degelijk kernelementen van verzoekers asielrelaas betreffen en dat, aangezien hij omwille van de gevreesde gevolgen van deze ontvoering in België internationale bescherming vraagt, redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren met betrekking tot deze ontvoering, *quod non in casu*. Het feit dat verzoekers moeder een oude, zieke vrouw zou zijn die *"een ganse dag thuis op het bed zit"*, doet hieraan op zich geen afbreuk. Hij verklaarde tijdens zijn gehoor alsook in onderhavig verzoekschrift immers zelf dat hij al zijn informatie via zijn moeder vernam, zodat haar gezondheidstoestand niet kan worden aangenomen als een hinderpaal voor verzoeker om meer informatie te vergaren. Waar verzoeker herhaalt dat hij zijn GSM had weggegooid, wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat het voor verzoeker niet moeilijk kan zijn om via zijn moeder, zus of vrienden opnieuw in contact te komen met mensen die zouden kunnen weten of zijn vervolgers nog zijn teruggekeerd naar zijn ouderlijk huis om hem te zoeken. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift plots stelt zeker te zijn dat het om een ontvoering en niet om een arrestatie ging, dient vastgesteld dat hij hiervan tijdens zijn gehoor nochtans

niet zeker was daar hij soms melding maakt van een arrestatie en soms van een ontvoering en hij op de vraag of het om een arrestatie of een ontvoering ging, antwoordt het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p. 13-14). De stelling in onderhavig verzoekschrift dat het om een ontvoering ging, is dan ook een loutere *post factum*-verklaring die duidelijk na reflectie tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing. Wat betreft de onderzoeksrechter en het argument in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet weet of deze tot een rechtbank behoorde en verzoekers verweer dat van een gewone burger niet kan worden verwacht dat die op de hoogte is van het justitiële apparaat, dient erop gewezen dat verzoeker zelf een schrijven van de onderzoeksrechter neerlegde ter staving van zijn relaas (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en dat verzoeker evenmin hiernaar informeerde. Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij dacht dat met "een persoonlijke dreiging/bedreiging" een effectieve dreigbrief werd bedoeld, komt hij niet verder dan het opwerpen van een gekunstelde *post factum*-verklaring. Nergens uit een lezing van de door verzoeker op de DVZ afgelegde verklaringen blijkt dat hij dacht dat hem werd gevraagd naar een dreigbrief of dat hij de vraagstelling verkeerd heeft begrepen. Ook tijdens zijn gehoor op het CGVS maakte verzoeker geen enkele melding van het feit dat de vraagstellingen tijdens zijn interview op de DVZ onduidelijk zouden zijn geweest. Dat verzoeker niet voldoende tijd had om op de DVZ tevens melding te maken van het feit dat zijn belagers hem nog zijn komen zoeken na de ontvoering van zijn vader en zijn broer, is een blote bewering. Redelijkerwijze kan niet worden ingezien dat verzoeker deze feiten niet zou hebben kunnen toevoegen aan zijn verklaringen, temeer daar hij voormeld gegeven niet slechts onvermeld liet doch zelfs ontkende dat hij persoonlijke bedreigingen onderging (administratief dossier, stuk 14, vraag 3.5). Geenszins kunnen zijn verklaringen op de DVZ en deze op het CGVS worden gezien als liggend in dezelfde lijn. Ook betreffende Al Sarkhi en het feit of er tegen hem al dan niet een aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd, zijn verzoekers verklaringen op de DVZ tegenstrijdig met zijn verklaringen op het CGVS. Verzoekers gekunstelde verklaring in onderhavig verzoekschrift, waar hij stelt als volgt: "*Vermoedelijk werd er tegen Al Sarkhi, net zoals tegen de andere militieën, een aanhoudingsbevel uitgevaardigd. Dit verklaart bijgevolg ook waarom Al Sarkhi in 2014 werd opgepakt.*", doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij op de DVZ verklaarde dat er tegen Al Sarkhi en zijn aanhangers een aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd terwijl hij op het CGVS niet wist of er een aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd.

Aangaande de voorgelegde kopie van het proces-verbaal en van het document van de onderzoeksrechter (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) stelt verzoeker dat hij slechts kon voorleggen wat hij heeft ontvangen van zijn moeder, die ook slechts kopieën heeft ontvangen omdat men in Irak, "*net zoals in België*", geen originele juridische documenten meegeeft aan burgers. Verzoeker staat deze bewering evenwel met geen enkel objectief element. Overigens kan redelijkerwijze worden verwacht dat officiële juridische documenten een bewijs van echtheid bevatten, dit geldt in het bijzonder voor kopieën van dergelijke documenten. Hoe dan ook, het feit blijft dat verzoeker slechts kopieën neerlegt, die door middel van allerlei knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Hieraan voegt zich de informatie toe in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Iraakse documenten gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. Overigens dient er tevens op gewezen dat documenten slecht een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit hetgeen voorafgaat blijkt reeds dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen.

Aangaande de overige door verzoeker voorgelegde documenten wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: "*De overige documenten die u voorlegde roepen eveneens vragen op. Zo legde u een kopie voor van de bewonerskaart van uw vader. Op de kopie is echter te zien dat er een stuk van een stempel over de foto loopt, die niet doorloopt op het document. Toen u hiermee geconfronteerd werd, zei u dat u begrijpt dat het vragen oproept, maar dat u geen andere documenten van uw vader had, behalve diegene die u voorgelegd had. U kon geen enkele verklaring geven voor de vastgestelde anomalie. Op de kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader, werden strepen getrokken, die volgens u misschien een handtekening waren (CGVS, pg 8). De kopie van de identiteitskaart van uw moeder was van erg slechte kwaliteit en niet goed leesbaar. Uw identiteitskaart bleek in erbarmelijke staat te zijn. Uw verklaring hiervoor was dat de kaart oud was (CGVS, pg 7). Nochtans wordt als afgiftedatum 7 mei 2013 vermeld. Het lijkt ook weinig overtuigend dat u, die*

verklaarde als taxi-chauffeur te hebben gewerkt tot aan uw vertrek uit uw land (CGVS, pg 5), met een dergelijke identiteitskaart nog in staat was om u te identificeren in Irak. Uw nationaliteitsbewijs bevatte een foto waarbij de stempel op het document niet doorloopt op de foto en bleek een 'failed document' te zijn. Uw verklaring was dat het document wat versleten was en dat ze de foto erop plakten en in het rood de vermelding 'failed document' aanbrachten. U zou het initieel document in 2010 gekregen hebben (CGVS, pg 7). Als afgiftedatum wordt 27 mei 2014 vermeld, en ook op de kaft wordt het jaartal 2014 vermeld, zodat het zeer vreemd lijkt dat u het document in 2010 zou ontvangen hebben. Gezien deze bevindingen en het feit dat er tal van frauduleuze Irakese documenten in omloop zijn, kan er erg weinig tot geen bewijswaarde gehecht worden aan de door u voorgelegde documenten. Het feit dat u uw origineel paspoort niet voorlegde, doet eveneens twijfels rijzen. Uw verklaring hiervoor kon geenszins overtuigen. U stelde dat uw paspoort in uw reistas zat, die bij het oversteken van de zee, weggegooid werd door de smokkelaar (CGVS, pg 7). U liet uw paspoort, een erg belangrijk document, gewoon in een broek zitten die u in uw tas stak, terwijl u uw geld en gsm in een plastic zakje stak, dat u dicht plakte en in uw zakken stak (CGVS, pg 7). Het lijkt weinig waarschijnlijk dat u zo onvoorzichtig zou omspringen met uw paspoort, terwijl u er duidelijk wel over nagedacht had hoe u uw gsm en geld veilig aan de overkant kon krijgen. Dit doet vermoeden dat u uw origineel paspoort achterhoudt om gegevens, zoals bijvoorbeeld een andere uitreisdatum dan deze die u aangaf of een verblijf in een derde land, te verbergen voor het CGVS. Het achterhouden van uw paspoort, tast verder uw algehele geloofwaardigheid aan. Wat de foto's van uw moeder en de foto van uw broer betreft, wordt volledigheidshalve opgemerkt dat deze foto's uw vluchtrelaas niet kunnen aantonen. U zei zelf dat u de foto's van uw moeder enkel meebracht om te tonen dat zij ziek is (CGVS, pg 8), wat op zich door het CGVS niet betwist wordt." Betreffende de bewonerskaart van zijn vader komt verzoeker niet verder dan de niet-gestaafde blote bewering dat de administratieve diensten in Zuid-Irak slecht werken en dat het geen uitzondering is dat er vaak "verkeerde documenten" worden afgeleverd. Dat verzoeker zich als taxichauffeur kon identificeren met zijn rijbewijs, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn identiteitskaart in erbarmelijke staat is, zodat redelijkerwijze niet kan worden aangenomen dat hij zich hiermee nog kon identificeren in Irak. Bovendien laat verzoeker opnieuw na zijn bewering dat hij zich als taxichauffeur voldoende kon identificeren met zijn rijbewijs, te staven aan de hand van enig objectief stuk. Hetzelfde geldt voor de omschrijving van de manier waarop de Iraakse autoriteiten volgens hem tewerk gaan bij de verbetering van fouten op een nationaliteitsbewijs. Dit klemmt des te meer daar verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat de woorden "failed document" erop werden gezet omdat het document wat versleten was en er een nieuwe foto werd opgeplakt, terwijl hij in onderhavig verzoekschrift stelt dat een fout in zijn naam hieraan ten grondslag lag. Dergelijke tegenstrijdigheden tonen eens te meer aan dat geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend aan dit document, alsook dat de algehele bewijswaarde van verzoekers overige stukken op de helling komt te staan. Betreffende zijn paspoort, herhaalt verzoeker dat hij dit kwijtgeraakte op zee en stelt hij dat hij geen enkele reden heeft om zijn paspoort achter te houden. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zijn paspoort bewust achterhoudt om de hierin vervatte gegevens voor de Belgische asielinstanties verborgen te houden. Tevens wordt er gewezen op de tegenstrijdige wijze waarop hij zijn paspoort behandelde tijdens zijn reis aan de ene kant en zijn geld en GSM aan de andere kant.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-27) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel geviséerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde, werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasiriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies

niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Waar verzoeker aanvoert dat het geweld in Irak zodanig grote proporties aanneemt zodat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dit voor heel Irak geldt en dus ook voor het zuiden, dient erop gewezen dat uit de door verweerder aan het administratief dossier en aan zijn aanvullende nota toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie' en rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak regionaal erg verschillend is. Het is dus niet zo dat de veiligheidssituatie in Zuid-Irak volledig hetzelfde is als in de rest van Irak. Betreffende Zuid-Irak wordt in bovenstaande analyse niet ontkend dat er regelmatig veiligheidsincidenten plaatsvinden, zoals ook blijkt uit de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken en de recente analyse toegevoegd aan verweerders aanvullende nota, doch geenszins kan worden gesteld dat er in Zuid-Irak sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De door verzoeker bijgevoegde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie in het administratief dossier en bij verweerders aanvullende nota. Verder blijft verzoeker in gebreke *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Zuid-Irak zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook geen precedentwaarde heeft. De hiervoor geciteerde analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER